

drøftede de forskellige Grunde, man der kan føre i Marken. Det forekommer mig da, at hvad der saaledes anføres fra Statsbanernes Side, og som har faaet et klart og prægnant Udtryk i de Bemærkninger, som findes i Indledningen til den sidste Driftsberetning for 1900—01, som blev sendt os i dette Efteraar, er meget vægtigt. De gøre opmærksom paa, at for at dømme retfærdigt om de foreliggende Forhold, maa man tage i Betragtning, at der er ekstraordinære Udgifter, som ikke havde kunnet paaregnes. Der er en ekstraordinær Tilvækst i de aarlige Udgifter til et Beløb af ikke mindre end 5 Mill. Kr., som man ikke havde kunnet gøre Regning paa, da man gav Takstloven af 1896. Der er først og fremmest en meget stærk Prisstigning paa Materialier, baade paa Metaller, Spor, Træ og andet; men navnlig paa Kul og Olie er der en Prisstigning, som for sig alene betegner et Beløb af omtrent 3 Mill. Kr. Der er for det andet de store Lønningsforbedringer, der bleve indførte ved Loven af 1898 om Statsbanernes Organisation. Naar det med saa megen Styrke fra Statsbanefunktionærers Side siges, at de ere blevne saa skammelig behandlet af Lovgivningsmagten, og at vi derfor maa have en meget daarlig Samvittighed paa det Punkt, virker det jo noget beroligende paa os, at Generaldirektoratet for Statsbanedriften opgør Beløbet af de Lønningsforbedringer, der ere foretagne ved Loven af 1898, til en Sum af ikke mindre end 600,000 Kr. Dertil kommer den betydelige Udgift, som visse Forbedringer med Hensyn til Installationer i Togene, særlig Togbelysningen, have medført. Det er ikke opgjort til nogen bestemt Sum i Indledningen, men vi kunne alle godt skønne, at det drejer sig om meget betydelige Beløb. Endelig er der en hel Del Udgifter, som vanskelig lade sig specialisere, men som til Dels hænge sammen med de slette Forhold paa Værkstederne, som have medført overmaade meget Overarbejde, Natarbejde og Søndagsarbejde. Der er endelig en saadan Ting, som Gentofteulykken; vi stadig have haft Eftervirkninger af. Endelig er der ogsaa de ret uheldige Banestrækninger, vi have faaet til i de senere Aar, af hvilke jeg først skal nævne — og kommer til at nævne det et Par Gange til — Kystbanen som en af de værste. Det maa altsaa erkendes, at der er et Beløb af omtrent 5 Mill. Kr., man paa Forhaand maa godskrive Statsbanerne, før man anklager Loven af 1896 for at være skyldig i det

daarlige finansielle Resultat af vor Statsbanedrift. Imidlertid skal jeg bemærke, at Kommissionens Medlemmer jo nødvendig vilde lade sig nøje med slige almindelige Betragtninger. Det var os om at gøre at trænge noget dybere ned i den hele Sammenhæng. Man vilde gerne komme til Kundskab, om det dog ikke vilde være muligt at paavise, hvorledes den Udgiftsstigning, som særligt selve Trafikførelsen medførte, forholder sig til Indtægtsførelsen, idet det jo nemlig er blevet saa almindelig paastaet, at man har været nødt til dels at anskaffe saa meget nyt Materiel, dels at sætte saa mange ny Tog i Gang, og dels at anvende saa mange Forspandslokomotiver til at føre Togene frem, for saa vidt man ikke vilde dublere dem, at man har maattet antage et saa stort nyt Personale, at Udgiften hertil langt overgaar Indtægtsførelsen ved den forøgede Trafik. Vi have gjort Forsøg i den Retning, men ærede Medlemmer, som tidligere have beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, ved, at man her staar overfor Vanskeligheder, som man intet Steds i Verden rigtig har kunnet komme over, fordi det ved Opgøret af en Banes Driftsudgifter næsten er ugørligt at sondre tilforladeligt mellem Persontrafikken og Godstrafikken. Medlemmer af Kommissionen, der havde Interesse for disse Spørgsmaal, søgte ved Henvendelse til Generaldirektoratet og dets sagkyndige Repræsentanter i Kommissionen at faa Oplysninger om dette Punkt. Men disse turde intet tilforladeligt meddele os derom. Jeg maa da gaa til Bekendelse og tilstaa, at jeg selv, fuldstændig Dilettant, som jeg var, har gjort et selvfølgelig ganske dilettantmæssigt Forsøg paa at naa et Resultat, og dette har opnaaet den Ære at blive delvist aftrykt i Kommissionsbetænkningen. Det giver sig ikke ud for mere, end det er, men jeg har ved at søge Oplysninger fra Udlandet set, at stort tryggere er man heller ikke andet Steds paa dette Punkt. Ved en Fordeling af Indtægter og Udgifter ved Person- og Godstrafikken i Forhold til Indtægten, dog saaledes, at der er lagt et ikke ringe Plus til Persontrafikken, fordi det erfaringsmæssigt kan vides, at den er kostbarere end Godstrafikken, er jeg naaet til at fordele den Del af Udgifterne, som overhovedet falder paa den betalende Del af Trafikken — med Erdrag af Postbetalingen, som ligger uden for dette og kun er en Mellemregning mellem Staten og Postvæsenet og med et Erdrag for den fri